

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR

Strona pozwana: Finanzamt Krefeld

Pytania prejudycjalne

- 1) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że art. 17 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych uprawnia państwa członkowskie do ustanowienia, dla celów obliczenia proporcjonalnej części naliczonego podatku dla danej transakcji, takiej jak wzniesienie budynku o mieszanym użytku, w pierwszej kolejności innego kryterium podziału, niż kryterium, o którym mowa w art. 19 ust. 1 tej dyrektywy, pod warunkiem że przyjęta metoda gwarantuje dokładniejsze ustalenie rzeczony proporcjonalnej części odliczenia (zob. wyrok Trybunału z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie BLC Baumarkt, C-511/10, EU:C:2012:689).
  - a) Czy w celu dokładniejszego określenia kwoty podatku podlegającej odliczeniu należy w przypadku nabycia lub wzniesienia budynku o mieszanym użytku najpierw przyporządkować nabycie towarów lub usług – w przypadku których podstawa wymiaru podatku zaliczana jest do wydatków związanych z nabyciem lub wytworzeniem – do sprzedaży (opodatkowanej lub wolnej od podatku) generowanej przez ten budynek, a jedynie pozostały podatek naliczony podzielić według kryterium uwzględniającego powierzchnię lub wielkość obrotu?
  - b) Czy zasady ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie BLC Baumarkt, C-511/10, EU:C:2012:689 oraz odpowiedź na pytanie zadane powyżej obowiązują także w stosunku do nabycia towarów lub usług obciążonych podatkiem naliczonym przeznaczonych na używanie, utrzymanie lub konserwację budynku o mieszanym użytku?
- 2) Czy art. 20 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w tym przepisie korekta wstępnego odliczenia znajduje zastosowanie także odnośnie do stanu faktycznego, w którym podatnik dokonuje podziału podatku naliczonego w związku z wzniesieniem budynku o mieszanym użytku zgodnie z dopuszczalnym w prawie krajowym i przewidzianym w art. 19 ust. 1 tej dyrektywy kryterium wielkości obrotu, zaś państwo członkowskie później w okresie objętym korektą nakazuje w pierwszej kolejności stosowanie innego kryterium podziału?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: czy zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań uniemożliwiają stosowanie art. 20 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, jeżeli państwo członkowskie dla wypadków takiego rodzaju, jak te opisane powyżej, nie przewiduje wyraźnie korekty odliczenia ani też nie ustanawia przepisów intertemporalnych, a jednocześnie dokonany przez podatnika podział podatku naliczonego według kryterium wielkości obrotu został zasadniczo uznany przez Bundesfinanzhof jako prawidłowy?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawa wymiaru podatku; Dz.U. L 145, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa SIA (Łotwa)
w dniu 17 lipca 2014 r. – SIA „Maxima Latvija” przeciwko Konkurences padome**

(Sprawa C-345/14)

(2014/C 329/06)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa SIA.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Maxima Latvija”

Strona pozwana: Konkurences padome

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy analizowane w niniejszej sprawie porozumienie, podpisane pomiędzy wynajmującego lokale handlowe a sprzedawcą detalicznym (referencyjny wynajmujący), które ogranicza prawo wynajmującego do decydowania indywidualnie bez zgody owego najemcy referencyjnego, o innych umowach najmu lokali handlowych na rzecz potencjalnych konkurentów referencyjnego najemcy, należy uznać za porozumienie pomiędzy przedsiębiorcami, którego celem jest uniemożliwienie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE?
- 2) Czy należy dokonać, a jeżeli tak, to w jakim celu analizy struktury rynku przy ocenie zgodności porozumienia z postanowieniami art. 101 ust. 1 TFUE?
- 3) Czy władza i wzrost władzy na rynku stron porozumienia, o którym mowa w niniejszej sprawie, jest okolicznością, którą konieczne należy wziąć pod uwagę przy ocenie zgodności tego porozumienia z postanowieniami art. 101 ust. 1 TFUE?
- 4) Czy w celu oceny istoty porozumienia i zbadania, czy zachodzą elementy składające się na zakazane porozumienie, konieczne jest zbadanie, czy ma ono wpływ na rynek, czy okoliczność, że ma ono wpływ na rynek może wystarczać sama w sobie do orzeczenia, że porozumienie odpowiada pojęciu zakazanego porozumienia, czyniąc zbytecznym ocenę, czy rzeczywiście doszło do niekorzystnych skutków?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 18 lipca 2014 r. – New Media Online GmbH przeciwko
Bundeskommunikationssenat**

(Sprawa C-347/14)

(2014/C 329/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: New Media Online GmbH

Zaskarżony organ: Bundeskommunikationssenat

Przy udziale: Bundeskanzler

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE⁽¹⁾ z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) należy interpretować w ten sposób, że można stwierdzić, iż forma i treść analizowanej usługi są w wymagany sposób porównywalne z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego, gdy tego rodzaju usługi są także oferowane w przekazach telewizyjnych, które mogą być uznane za usługi masowego przekazu przeznaczone do odbioru przez znaczną część ogółu odbiorców i mogące mieć na nią wyraźny wpływ?